

Julegaver

Donér en gave og red et barns liv

Petersen, Thomas Søbirk

Published in:
Politiken

Publication date:
2012

Citation for published version (APA):
Petersen, T. S. (2012). Julegaver: Donér en gave og red et barns liv. *Politiken*.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@kb.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Donér en gave og red et barns liv

JULEGAVER

THOMAS SØBIRK PETERSEN, ADJUNKT, FILOSOF, PH.D.

DU ER PÅ vej til indkøbscentret for at købe den sidste julegave, da du ser en lille pige, der er ved at drukne i en lille sø, hvor vandet kun når pigen til navlen. Pigen fægter med armene og skriger om hjælp, og du er den eneste person i nærheden. At hjælpe pigen vil være nemt for dig, og du vil uden fare for dit eget liv kunne bringe hende i sikkerhed. Din redning vil dog betyde, at du vil ødelægge dine nye læderbukser, og at du ikke vil kunne købe den planlagte julegave i dag – men må udsætte købet til i morgen. Hvad bør du gøre?

ALLE 'NORMALE' mennesker vil svare, at du bør hjælpe pigen, selv om det har nogle omkostninger for dig. Vi mener, at det er moralsk vigtigere at redde liv end at redde et par læderbukser og få købt en julegave i dag.

Men hvis du mener, at det er moralsk rigtigt, at du bør hjælpe et barn i nød, hvis det har små omkostninger for dig selv, så følger, at du også bør redde børn ved at donere penge til velgørende organisationer, der kan redde børns liv. Ved at skænke et relativt lille beløb – f.eks. prisen på et par læderbukser eller 1 procent af din indkomst – kan du redde et barns liv.

Og det vil ofte ikke være en stor omkostning for dig at overføre, hvad der svarer til et par dyre bukser til en velgørende organisation, medmindre du selvfølgelig er på en overførselsindkomst.

JEG MENER derfor, at du gør noget moralsk forkert, hvis du ikke donerer penge til organisationer, der redder uskyldige børns liv. Hertil kan du f.eks. svare, at det ikke hjælper at donere penge, eller at vi danskere allerede donerer nok via vores høje skatteindbetaling.

Men dine bidrag hjælper, og der er gjort store fremskridt i bekæmpelsen af børnedødelighed. Ifølge FN's Børnefond døde der i 1960 20 millioner børn af fattigdom. I dag er tallet under 10 millioner, selv om befolkningstallet for verden er fordoblet siden 1960. At tallet er faldet så drastisk, skyldes blandt andet økonomisk fremgang i flere lande, men også at nødhjælpsorganisationer har været med til at bekæmpe malaria, koppper, mæslinger, fejlernæring og sult. Så hjælpen betyder, at liv bliver reddet.

DET ER RIGTIGT, at Danmark giver mere i offentlig udviklingsbistand end de fleste andre lande. En bistand, der til dels er finansieret via skatteindbetalinger. Men Sverige, som vi ofte sammenligner os med, giver f.eks. næsten 30 procent mere i offentlig ulandsbistand, og som enkeltindivider giver amerikanerne og hollænderne væsentlig mere, end vi gør.

Og så længe der er uskyldige børn, der dør, og vi kan gøre mere for at redde dem, uden at det har store omkostninger for os selv, er det, hvad vi bør gøre, uanset hvad andre individer eller stater bidrager med. Vi har ikke givet nok, så længe vi kan redde disse børn. Vi bør ikke vende det blinde øje til og handle som en person, der bare lader børn ligge og dø, vel vidende at hver enkelt af os kan hjælpe.

FOR DIG og din familie går Jorden heldigvis ikke under i fredag 21. december, men det gør den hver dag for 19.000 børn under fem år, som dør af fattigdom. Ifølge Unicef dør der hver dag 19.000 børn af underernæring, sult og sygdomme. Børn, hvis liv sagtens kunne reddes, hvis ressourcerne i verden var fordelt anderledes. Til sammenligning døde der 20 børn ved den frygtelige massakre i USA i byen Newtown, hvor en ung mand fredag 14. december gik amok på en skole og skød på alt levende, før han til sidst skød sig selv. Men for at få lidt perspektiv på, hvor stor den daglige massedød af børn i fattige dele af verden er, så svarer de 19.000 børn til, at der hver eneste dag dør cirka 1.000 gange så mange børn, som der døde ved massakren i USA. Børn, hvis liv du og jeg kan være med til at redde. Hvis du mener, at alle liv er lige meget værd, så betyder det at redde et enkelt liv jo typisk alt for dette barn og dets forældre.

Det er en moralsk skandale, at en verden, der er så rig på ressourcer, lader tusinder af børn dø hver dag. Børn, der ofte for ganske få midler kunne blive fri for smerte og en tidlig død. Så inden du fylder de sidste penge af på julegaver eller planlægger dit budget for næste år, så anerkend, at nogle af disse penge kan gøre mere gavn ved at blive brugt til at redde et liv. Giv den bedste julegave, du kan give – giv et barn muligheden for at leve – ved at give til en effektiv velgørende organisation. Du gør noget moralsk forkert, hvis du ikke donerer penge til organisationer, der redder uskyldige børns liv.

Thomas Søbirk Petersen og otte af hans filosofforkolleger fra Roskilde Universitet vil fremover være at finde som faste debattører på politiken.dk. Her vil holdet ugentlig se på aktuelle emner og begivenheder fra en etisk vinkel.

Apokalypse

Ifølge DR går jorden under i dag. Tegning: Mette Dreyer

Hvornår har du sidst hjulpet en stiknarkoman?

SIGNATUR
POULL AARØ PEDERSEN

I Danmark er der tusindvis af frivillige. På Vesterbro har nogle af dem brugt tid på samfundets bund.

Det er historien om et varmhjertet projekt. Om gode viljer i kamp med gudst. Om ludere, lommetytte og storbyens glemte stiknarkomaner. Men det er først og fremmest historien om flere hundrede frivillige, der trodsede myndigheder og politikere, fordi de ville hjælpe en gruppe udsatte mennesker, som ingen andre ville hjælpe.

Det var en mandag i september sidste år, at projektet satte i gang, helt bogstaveligt. Den eftermiddag satte en gruppe frivillige nøglen i tændingen på Danmarks første 'fixelance' – et mobilt fixerum, der skulle køre rundt på Vesterbro.

Bevæbnet med læger, sygeplejersker, jurister og andre frivillige håndlangere fandt de en fortovskant til den ombygge-

de ambulance – et sted mellem Den Bruene Kødby og Mændenes Hjem, lige dér midt i stofbrugernes stenede baghave.

Og sådan gik det slag i slag gennem det næste års tid for stofbrugere og de mange frivillige. Narkomanerne kunne komme ind i fixelancen, få rene 'værktøjer' og ro til at fixe, mens de frivillige stod klar med sundhedsassistance, hvis det skulle være nødvendigt.

Bag projektet stod Foreningen Fixerum. 1. oktober i år nedlagde foreningen sig selv. Det var den dag, Københavns Kommune slog dørene op for det første permanente fixerum i Danmark og i øvrigt overtog driften af de to fixelancer, de frivillige nåede at sætte i gang.

HISTORIEN OM det menneskekærlige og uegennyttige projekt er nu udkommet i bogform. 'Fixerummet der fik hjul' hedder bogen, og den er i ord og billeder en dokumentarisk fortælling om meningen med det hele. For der har i den grad været mening bag projektet. Læs blot, hvad en af fixelancens faste brugere, Sonny, siger i bogen:

»Fixelancen giver dig ro og værdighed. Man rykker mange trin op. Tidligere kunne jeg sidde og fixe lige ved siden af, hvor folk pissede, eller hvor der kunne komme en mor med sine børn. Man føler sig ussel, når man sidder og fixer i en opgang. Jeg kan godt forstå, det er for meget for folk. Men man går jo ikke ind i en

“**Narkomanerne er en af samfundet mest sårbare grupper. Man har længe vidst fra udlandet, at fixerum redder menneskeliv. Alene derfor var forbuddet en regulær politisk svinestreg**”

opgang for at være et dumt svin. Det er netop for at skjule det.

I fixelancen kan man også skjule det, blot ikke for de frivillige, som taler med narkomanerne om deres stofbrug og mulighederne for at få en anden hverdag. Sonny er i øvrigt en af dem, som lagde øre til de frivillige; som kom i kontakt med gadeplansfolkene, fik plads på et behandlingssted og nu er i gang med nedtrapning. Man må håbe for ham, at det lykkes. Lige så vigtigt er det imidlertid, at stofbrugere som ham har et værdigt alternativ til rendestenen.

HISTORIEN OM fixelancen er også den opmuntrende historie om nogle få frivillige ildsjæle, der på kort tid fik tændt op under flere hundrede andre frivillige. Alle tre efter fire måneder var der 120 frivillige tilknyttet det mobile fixerum, der dermed kunne udvide 'åbningstiderne'.

Ikke en eneste offentlig støttekrone var der i projektet til at begynde med. Til gengæld blev der samlet penge ind via salg af såkaldte virtuelle produkter: Vesterbros beboere kunne købe 'et knus', 'en modgift' eller 'sociale aktier'. Foreningen Fixerums formand var komikeren Frank Hvam, og han fik i januar i år arrangeret et støtteshow på Bremen – 'Fix the Ride' – som indbragte 123.000 kroner.

Det skæggede hipstermiljø på Vesterbro, der normalt ikke har ry for at have andre interesser end sig selv, har også

spillet en aktiv rolle i branding af det mobile fixerum – båret frem til dåd af kunstnerhappenings og 'Kugledans' fra musikeren Eggerstunn.

Hovedsagen er, at de frivillige påtog sig et ansvar, som politikerne ikke ville tage. Den tidligere VK-regering nedstemte forslag om fixerum. Det var denne afvisning, som i sin tid fik Foreningen Fixerum til at handle – og tak for det.

I DAG ER DET permanente fixerum på Halmtorvet en realitet. Men de to fixelancer kører videre, nu blot finansieret af Københavns Kommune, der langt om længe har fået lov til at tage hånd om en gruppe borgere, den tidligere regering ikke tillod, at kommunen tog hånd om.

Narkomanerne er en af samfundet mest sårbare grupper. Man har længe vidst fra udlandet, at fixerum redder menneskeliv. Alene derfor var forbuddet mod et permanent fixerum en regulær politisk svinestreg. Nu er det her heldigvis, og lad os håbe, at der kommer flere i både København og andre danske storbyer. Ikke fordi heroin og andre hårde stoffer 'bare er helt normale'. Men fordi også stofbrugere har krav på et værdigt liv.

Til slut: Jeg bor selv på Vesterbro, men jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst har hjulpet en stiknarkoman – hvis nogensinde. Men hvor er jeg glad for, at der er nogen, der gør det.

poull.a.pedersen@pol.dk

ØKONOMI

SOFIE CARSTEN NIELSEN OG NADEEM FAROOQ, MF (R), GRUPPEFORMAND OG MF (R), SKATTEORDFØRER

DANSK ØKONOMI står overfor store udfordringer. Det er regeringens vigtigste opgave at få Danmark ud af den økonomiske krise og ind på vækstsporet igen. Det kræver gennemtænkte reformer, modige beslutninger og effektive indsatser. Det kan synes nemmere med snuagsløsnings, der kan få krisen til at forsvinde. Men de findes desværre ikke.

Flertallet af økonomer er enige i vores analyse, men der findes meningsdannere med forkærlighed for de nemme

løsninger og dramatiske overskrifter. En af dem er Politikens signaturskribent Lars Trier Mogensen, som i Politiken 15.12. stempler regeringens økonomiske krisepolitik som »fejlslagen«, »totalt mislykket« og »en fiasko«.

Man skulle åbenbart tro, at beskyldninger af den kaliber ville blive underbygget af afsenderen. Men det kniber med både argumentationen og de konstruktive forslag.

MOGENSENS KRITIK handler primært om, at Radikale Venstre har vundet slaget om den økonomiske politik i regeringen, og at partiet kvæler enhver debat om nytænkning af den økonomiske politik. Det er faktisk forkert. Vi har et udøgmatsk og pragmatisk forhold til økonomisk politik. For Radikale Venstre er det afgørende, at den førte politik stimulerer væk-

“**Vi har et udøgmatsk og pragmatisk forhold til økonomisk politik**”

sten, bekæmper ledigheden og skaber tillid til dansk økonomi. Det er helt åbenlyst, at dansk økonomi er hårdt ramt. Regeringen har lanceret en lang række reformer, som skal genskabe fremdriften i dansk økonomi og knække ledighedskurven.

Vi har gennemført tiltag, der både stimulerer økonomien her og nu og som skaber balance i husholdningen Danmark på længere sigt. Sidstnævnte er afgørende for velfærdssamfundets overlevelse. Kickstart, investeringsrabatten, afskaffelse af iværksætterskatten og skatereformen er den rigtige medicin for dansk økonomi. Hvis vi ikke havde iværksat disse, ville ledigheden have været større og væksten mere negativ.

VIRKSOMHEDERNES økonomi er begyndt at komme på fode igen. Langt de fleste

danske husholdninger har sparet en del penge op. Derfor er der et stort forbrugspotentiale hos forbrugere, og virksomhederne har faktisk grundlaget for igen at investere og ansætte.

Når overskuddet i den private sektor ikke bliver omsat til forbrug og jobfest, skyldes det, at forbrugere og virksomhederne holder på pengene af frygt for en forværring af den økonomiske krise.

DER ER MEGET, som regeringen kan og vil gøre, men vi alene kan ikke løse krisen i Europa.

Efter det voldsomme økonomiske tilbageslag, som Danmark har oplevet, og som kun blev forstærket af den tidligere regerings fejlslagne økonomiske politik, er der en lang, hård og arbejdsom vej for os for at komme på den anden side af krisen.